

De elektronische patiëntgegevens worden bij deze oplossing decentraal bewaard, door huisarts en apotheker. "Het enige wat je dan goed moet weten, is een goede registratie van welke huisarts en apotheker heeft", zegt de beveiligingsexpert. "Andere zorgverleners weten dan precies bij wie ze moeten aankloppen voor informatie, en naar wie ze aanpassingen moeten sturen."

Patiënten willen wél dossier

De patiënt staat nog steeds met lege handen, aldus de Nederlandse Patiënten Consumenten Federatie vorige week na de mislukte doorstart van het landelijke patiëntendossier. Privacy is belangrijk, maar wie ziek is, weegt dat anders, vindt

pen voor informatie, en naar wie ze aanpassingen moeten sturen." Groot voordeel: bij hacken is de schade beperkt en dit systeem sluit aan op bestaande regionale initiatieven. "Verder moeten mensen weer een vaste apotheker krijgen. Maar uit oogpunt van medicatieveiligheid, is dat sowieso beter."

de patiëntenorganisatie. Vooral als fouten ontstaan - in de overdracht of met de medicatie - door het uitblijven van een patiëntendossier: jaarlijks leidt dat tot 19.000 vermijdbare ziekenhuisopnames en 1250 overleden patiënten.

Gegevens over de patiënt blijven bij de eigen zorgverlener - bijvoorbeeld de huisarts - maar wie ze verder nog te zien krijgt, beslist alleen de patiënt met een persoonlijke pas. "Bij zijn eerste bezoek aan de zorgverlener zet de patiënt een elektronische handtekening door zijn pas te scannen. Daarmee geeft hij alleen die zorgverlener en diens medewerkers toegang tot zijn medische gegevens", zegt Van 't Noordende.

Voordeel is dat de patiënt zeggenschap houdt over wie er in zijn dossier mag neuzen. Hackers en andere zorgverleners blijven op afstand. Zijn daarmee alle privacyproblemen opgelost? Nee, zegt Van 't Noordende. "Je moet ook een goed systeem kunnen garanderen voor mensen die hun pas vergeten of niet willen meewerken." Verder verklappen de inloggegevens, die controle achteraf mogelijk moeten maken, ook het nodige over de patiënt. Zo is na te gaan of er is ingelogd vanuit een verslavingskliniek of kankercentrum.

En alleen al het bestaan van zo'n elektronisch dossier bedreigt de privacy, zegt Van 't Noordende. "Ik denk dat mensen uit voorzorg niet meer alles melden bij hun huisarts, uit vrees dat die gegevens ooit bij hun (levens)verzekeraar terecht kunnen komen. Of dat de bedrijfsarts inzage in het dossier eist onder het mom: 'U hebt toch niets te verbergen?'"

Friesland had in affaire afvaloven te veel petten op

Onderzoekscommissie: Provincie ging boekje te buiten

Hans Marjijnissen

De provincie Friesland heeft de onrust rond de bouw van de afvalverbrander in Harlingen zelf veroorzaakt. Formeel moest de provincie slechts toetsen of de vergunning voldeed aan de wet, maar ambtenaren hielpen actief bij de aanvraag en lobbyden in Den Haag voor een milieusubsidie. Een intern evaluatierapport van een onderzoekscommissie spreekt van 'onheldere rolopvatting'. De bouw van de centrale van afval-

verwerkingsbedrijf Omrin, pal aan de Waddenzee, leidde de afgelopen jaren in Friesland tot felle protesten. De Raad van State vernietigde een eerste door de provincie afgegeven milieuvergunning, waarop Friesland een tweede vergunning met scherpe voorwaarden afgaf.

Maar de provincie ging de afgelopen jaren meermaals haar boekje te buiten. Formeel moest zij slechts toetsen aan de Wet Milieubeheer, een 'puur technische en procedurele zaak'. De provincie kan alleen vooraf

in een Streekplan opnemen dat zware industrie in dat gebied is toegestaan of niet, maar op de plek waar Omrin wilde bouwen, mocht dat volgens het Streekplan.

Friesland overschreed al meteen al die grenzen. Op economische gronden wilde zij de afvalcentrale, en wilde ze het zelfs subsidiëren. Toen dit onmogelijk bleek, peuterde de gedeputeerde voor milieu bij het ministerie van economische zaken 6 miljoen euro subsidie los. De provinciale ambtenaar die daarbij een sleutelrol speelde, werd projectleider voor de vergunningverlening aan Omrin. Dege-

ne die het geld had binnen gehaald, moest dus zelf oordelen of het project uit milieuverwegingen kon doorgaan. Dat antwoord lag voor de hand.

Na de publieke commotie beloofde de provincie dat de afvalverbrander er alleen zou komen als daar voldoende draagvlak voor was. Maar dat is helemaal geen toetsingscriterium bij milieuvergunningen. Zo is de discussie volgens de evaluatie ten on-

rechte gepolitiseerd, ook door Provinciale Staten, die vragen stelden die verder reikten dan de wettelijke rol van de provincie.

De rol van gemeenten, provincies, en het Rijk bij de handhaving van de milieureggeving ligt steeds meer onder vuur. Zij moeten de wet handhaven, maar houden te veel rekening met hun eigen (economische) belang. Een onafhankelijke toezichthouder zou hun taken moeten overnemen, bepleitte milieuoofficier Gustaaf Biezeveld vorige week in *Trouw*.